

A KESZTYŰ

Valaki az erdőben elvesztett egy hatalmas, szőrmével bélelt bőrkesztyűt. Ott feküdt a galagonyabokor aljában. Barna színe teljesen egybeolvadt a környező avar színével.

A kis állatok mégis észrevették. A kesztyű meleg volt, tágas volt, kuckórakásra kiváltképpen alkalmas. Beköltöztek hát a kesztyűbe:

a pocok a nagyujjába,
a cinke a mutatóujjába,
a béka a középső ujjába,
a szarvasbogár a gyűrűsujjába,
s az öreg, rövidlátó hangya a kisujjába.

Ha beköltöztek, be is rendezkedtek. Utána munkához láttak. Mindenki saját mesterségéhez. Hű, micsoda sürgés–forgás, micsonda kalapálás, kattogás, csattogás hallatszott a kesztyűből:

a pocok cipőt talpalt,
a cinke ruhát varrt,
a béka órát javított,
a szarvasbogár bútort gyalult,
s az öreg, rövidlátó hangya kötögetett.

De egyszer csak vége szakadt a munkának. A kis állatok megéheztek. Hozzáfogtak az ebédfőzéshez. Főtt, rotyogott az ebéd a kesztyűben:

a nagyujjában bableves,
a mutatóujjában mákos csík,
a középső ujjában töltött káposzta,
a gyűrűsujjában sonkacsülök,
s a kisujjában tejbegríz.

Délután egy kicsit pihentek. Majd saját multságára mindenki muzsikált egy kicsit. Ez volt még csak az igazi zaj, ricsaj, zenebona!

A pocok hegedült,
a cinke zongorázott,
a béka szájharmonikázott,

a szarvasbogár trombitált,
s az öreg, rövidlátó hangya sírdogált.
Estére elunták a mókát. Vacsoráztak. Egy kicsit
Estére elunták a mókát. Vacsoráztak. Egy kicsit sétáltak a patak-
parton. Utána a kesztyű tágas tenyerében klubnapot tartottak:
a pocok és a béka sakkozott,
a cinke televíziót nézett,
a szarvasbogár újságot olvasott,
s az öreg, rövidlátó hangya énekelt és kötögetett.
Tíz órakor elbúcsúztak egymástól. Aludni ment mindenki a
kesztyű ujjába:
a pocok a nagyujjába,
a cinke a mutatóujjába,
a béka a középső ujjába,
a szarvasbogár a gyűrűsujjába,
s az öreg, rövidlátó hangya a kisujjába.